

תמונה שנייה

מאוחר בלילה. מנשה ובוועז בפיג'מות, כל אחד בחדרו, לא ישנים. מנשה נכנס לחדר הגדול חסר מנוחה, מתהלך, יושב, קם, פונה אל חדרו של בוועז, נעצר, יוצא אל חדרו

בוועז: נכנס, פותח את דלת חדרו של מנשה בן-אדם נורמלי, בן-אדם שמתחתן פעם שנייה, ישן בשתיים בלילה. התרנגולים כבר קוראים. לא שמעת? זה לא

תרנגולים, זה מלאך המוות שלך! יוצא לחדרו

מנשה נכנס, פונה אל חדרו של בוועז, עומד מול הדלת, מהסס

בוועז: נכנס אני ישן עכשיו, אני לא מתחתן, אני ישן בשקט. אתה משוגע! יוצא לחדרו

מנשה: לעצמו אני משתגע. יוצא לחדרו

בוועז נכנס מחדרו, חסר מנוחה, מתיישב ליד השולחן על כיסאו של מנשה. מנשה נכנס

לחדרו, רואה אותו, מהסס רגע, מתקרב אליו

בוועז: כן...? הו, בטח. קם הכיסא שלך, גם בשתיים בלילה.

מנשה: אתה יכול לשבת, אני...

בוועז: אני ישן עכשיו, אני ישן בשקט. אני לא מבין. אני משתגע. מחקה את אידה

איך אפשר להגיד לא לפרדס שיורד על הברכיים?! מורה על הפרדס איתו היא

מתחתנת, לא איתך, היא בעצמה אומרת את זה ואתה במקום לברוח – הפוך,

אתה מתחתן. הראש מתפוצץ לי. יוצא לחדרו

מנשה: לעצמו מצאתי עם מי לדבר.

בוועז: נכנס רק דבר אחד תגיד לי ואני אירדם. רק דבר אחד: למה ירדת על

הברכיים? על הרגליים היא לא היתה מסכימה לקבל הכול? אני לא אשאר

בבית הזה! פונה לצאת, נעצר בכוח תצטרך להוציא אותי. פונה לצאת, נעצר מה

אני אעשה עכשיו? יוצא לחדרו

מנשה יוצא לחדרו

בוועז: נכנס ומול דלתו הסגורה של מנשה אוהב, אה? אפשר לחשוב...! גם אני אוהב.

גברת מנדל מהקיוסק, למה היא מסתכלת עלי כל כך הרבה, אתה חושב?

אני סתם עובר ברחוב, והיא מסתכלת. אני כל כך יפה? גם אני, כן, והיא

מסין, יותר רחוק מרוסיה. לפעמים היא יושבת שם שעה שלמה לבד, עם כל

הבוטנים, עם כל הוופלים, עם כל השוקולד – לבד. יוצא לחדרו

מנשה: נכנס, פותח את דלת חדרו של בוועז אני מוכרח לדבר איתך.

בוועז: נכנס, בפתח ולמה היא מוסיפה לי בוטנים? גומרת לשקול ומוסיפה, משלה

היא מוסיפה, ככה. למה?

מנשה: אוחו בו, בכתפיו די כבר!